Ógei Yuhikónak,
Ladoc városába, a Jégvirág fogadóba.

Leányom,

Három tavasz múlt el azóta, hogy utoljára hallottam a hangod. Azóta háromszor virágzott a cseresznyefa a fogadónk mögött, és én mindhárom alkalommal egyedül néztem az elmúlásuk röpke szépségét. Üres volt a pad a fa alatt, ahol egykor édesanyád teát készített nekünk, és ahol te nevetve meséltél a vendégeink furcsaságairól.

A nevemet viseled, s én mégis elfeledtem, mit jelent valóban apának lenni.

Nem tudom, hogyan induljak el azon az úton, amely talán visszavezet hozzád. Ez a levél az első lépés, tétova és nehéz. Mint ahogy nehéz minden reggel a csenddel kelni, és este a magánnyal térni nyugovóra. Mióta édesanyád eltávozott, úgy kapaszkodtam a munkába, mint hajótörött az utolsó deszkába. Azt hittem, ha az Ezüst Kagyló fényét nem hagyom elhalványulni, azzal őt is életben tartom egy kicsit. De közben elfelejtettem, hogy te is itt vagy. Élő, lélegző, érző ember – nem árnyék, nem emlék. A múltba való kapaszkodásommal téged szorítottalak ki a jelenből.

Igazságtalan voltam. Rideg. És talán a legsúlyosabb bűnöm: nem figyeltem rád. Nem hallottam meg a szavaidat, nem láttam meg a szomorúságod. Amikor elmentél, haraggal válaszoltam az őszinte szavaidra. Ahelyett, hogy apád lettem volna, zsarnok lettem.

Mostanság hallottam hírt rólad. Egy vándor noin mesélte, hogy egy ladoci fogadóban látott. Valami megmozdult bennem. Nem a harag, nem a szégyen, hanem a remény. Hogy tán még nem késő.

Elküldtem hozzád egy jó barátomat. Sokatlátott kalandozó, aki társaival egy esztendeje vendégeskedik nálunk és akit őszintén megkedveltem. Most békés küldetésben jár Ladocban. Arra kérlek, lássd őt vendégül, ameddig ott tartózkodik. Segítsd, ha tudod. Tisztességgel, ahogy az anyád tanította nekünk, s ahogy te mindig is cselekedtél – még akkor is, amikor én méltatlan voltam hozzád.

Nem kérek semmit. Nem várok bocsánatot. Csak azt remélem, hogy egyszer majd visszanézel, és nemcsak azt a veszekedéssel töltött átkozott estét, de az együtt töltött éveket is látod bennem. A reggeleket, amikor együtt sütöttük a kemencében a rizspogácsát. A napokat, amikor a vendégek között nevettünk. Az estéket, amikor anyád történeteit hallgattuk a tűz mellett.

Ha úgy érzed, szólít még az Ezüst Kagyló, a kapuja számodra mindig nyitva áll. És ha úgy döntesz, nem jössz – én akkor is megértem. De talán egy levél, egy szó, egy vonás a pergamenen... az is elég lenne. Hogy tudjam: jól vagy, hogy jól megy a sorod ott a messzi hegyek közt.

Leányom, a legdrágább kincsem,
a múlt bűnein túl is szeretlek.
És mindig várni foglak.

Ógei Yiguró
Haukelin városában, a 3699. esztendő Ébredés havában

Ladoc
0
30
60
120m
N